

## Arrest

nr. 57 579 van 8 maart 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 18 juni 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als moeder van een Belgische zoon. Op 16 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 18/08/2010 door Ó. N. (...) geboren te Türkmen, op (in) X van Turkse nationaliteit, geweigerd.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).*

*Reden van de beslissing (2):*

*Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

*- De gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan zijn onvoldoende om er een bijkomende persoon ten laste bij te nemen.*

*- Betrokkene legt enkel verklaringen van derden voor, waaruit moet blijken dat deze geld meenamen en afgaven aan betrokkene in het land van herkomst. Deze verklaringen hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen niet op hun echtheid gecontroleerd worden."*

## **2. Onderzoek van het beroep**

*2.1. De verzoekende partij voert de schending aan "van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."*

*2.1.1. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij nagelaten heeft zich voldoende te informeren. De verzoekende partij stelt dat de financiële ondersteuning enkel kon gebeuren door de tussenkomst van derden die naar de regio kwamen, daar er in haar dorp geen bank is. Voorts verwijst de verzoekende partij naar de inkomsten van haar zoon en schoondochter. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:*

*"Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:*

*Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging.*

*Manifeste beoordelingsfout.*

*Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.*

*Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.*

*Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat de door verzoekster neergelegde verklaringen van derden niet kunnen aanvaard worden (daar deze een gesolliciteerd karakter hebben en op hun echtheid niet kunnen gecontroleerd worden) en omdat de gezinsinkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn.*

*Dat de 'zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.*

*Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, gebaseerd op het feit dat de verklaringen van derden en de door verzoeksters neergelegde gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan niet kunnen aanvaard worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.*

*Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.*

*Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.*

*Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.*

*Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.*

*Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.*

*Dat dient te worden opgemerkt dat de beslissing, gebaseerd op het feit dat de verklaringen van derden niet aanvaard kunnen worden aangezien deze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.*

*Dat de personen, die verklaringen hebben neergeschreven, gekend zijn en gehoord kunnen worden.*

*Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens deze personen te horen hieromtrent.*

*Dat voorts verweerder heeft nagelaten met de vaststelling dat verzoekster afkomstig is uit Dislikasabasi, een klein dorpje in Turkije (Bolvadin), waar geen bank aanwezig is.*

*Dat derhalve de financiële ondersteuning van verzoekster door haar Belgische zoon niet anders kon dan via dragers.*

*Dat verweerder met dit feit heeft nagelaten rekening te houden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.*

*Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.*

*Dat tenslotte verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeksters zoon.*

*Dat immers verzoekerster zoon, de heer Ö. M. (...), gehuwd is met en samenwoont te Gent met mevrouw Ö. S. (...).*

*Dat zowel verzoeksters zoon als schoondochter over inkomsten beschikken.*

*Dat verzoeksters zoon over een maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering van 1.116,88 € beschikt.*

*Dat verzoeksters schoondochter over een maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering van 878,8 € beschikt.*

*Dat derhalve de totale gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan maandelijks bijna 2.000 € bedraagt.*

*Dat verzoeksters zoon en schoondochter slechts drie kinderen ten laste hebben.*

*Dat derhalve met de volledige inkomsten van dit gezin dient rekening te worden gehouden, zodat deze wel degelijk voldoende zijn om de effectieve tenlasteneming van verzoekster in België te verzekeren.*

*Dat derhalve verweerder geenszins kon stellen in de weigeringsbeslissing dat de gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen.*

*Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."*

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

*"Verzoekster stelt dat het bestuur tekort is geschoten in haar onderzoeksplicht. Zij stelt dat de financiële ondersteuning niet anders kon gebeuren dan via dragers, gelet op het feit dat in het dorp waaruit zij afkomstig is, geen bank is. Zij wijst op de inkomsten van haar zoon en schoondochter, samen goed voor bijna 2000€ aan arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.*

*Verzoekster verwijt tot slot het bestuur niet te zijn gehoord.*

*Vooreerst merkt verwerende partij dat de rechten van verdediging geen toepassing vinden in bestuurszaken:*

*"Waar verzoeker stelt dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker dient gehoord te worden, en waar hij stelt dat in weerwil daarvan de verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003)." (RVV, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008).*

*Haar kritiek is in zoverre niet dienstig.*

*Verwerende partij heeft de eer op te merken dat de door verzoekster voorgehouden inkomsten kenbaar waren voor verwerende partij ten tijde van de bestreden beslissing. Er werd desgevallend rekening mee gehouden, doch er werd geoordeeld dat een dergelijk inkomen niet afdoende is om nog een persoon ten laste te nemen. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.*

*Verzoekster kan tevens moeilijk volhouden dat verklaringen van derden waaruit zou moeten blijken dat zij geld hebben meegenomen en hebben afgegeven aan haar, afdoende is om de financiële steun van de heer O. (...) aan te tonen.*

*De uitleg dat er geen banken zijn in verzoeksters dorp is niet dienstig om te verklaren waarom er geen enkel spoor zou zijn van financiële transacties naar verzoekster. De bestreden beslissing stelt terecht dat voorgelegde verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben, die niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden.*

*Het enig middel is om die redenen ongegrond."*

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen en dat de verzoekende partij enkel verklaringen van derden voorlegt waaruit moet blijken dat deze geld meenamen en aan haar afgaven in haar land van herkomst, maar dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun echtheid gecontroleerd kunnen worden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oopunt wordt onderzocht.

Op 18 juni 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als moeder van een Belgische zoon aan. De verzoekende partij beroept zich bijgevolg op artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*(...)*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...).”*

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”*

De verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij niet ten laste kan zijn van haar zoon in functie van wie zij de aanvraag heeft ingediend. In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet ten laste is om dat enerzijds het gezinsinkomen van de Belgische onderdaan onvoldoende is om een bijkomende persoon ten laste te

nemen en dat de verzoekende partij enkel verklaringen bijbracht om aan te tonen dat ze voor haar komst naar België ook ten laste was van haar zoon, maar de verwerende partij concludeerde dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun echtheid gecontroleerd konden worden. De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten heeft voorgelegd: bewijs van onvermogen van Turkije en bewijs van behoefte afgeleverd door de muthar van de wijk Malazgirt, het bewijs dat ze geen strafregister heeft in Turkije, bewijs van 'niet-steunverlening' van het OCMW van 14 september 2010, rekeninguittrek van 8 september 2010, de periodes van arbeidsongeschiktheid en de ontvangen uitkeringen tussen 1 december 2009 en 1 augustus 2010 van haar zoon en drie verklaringen van derden dat ze geld van de zoon van de verzoekende partij aan de verzoekende partij moesten overhandigen telkens als ze naar haar dorp gingen. De zoon van de verzoekende partij voegde er nog aan toe dat de verzoekende partij wegens de afstand naar de post en de bank en door het feit dat ze analfabeet is het geld niet zelf is gaan afhalen bij de bank of de post. Daarom gaf hij het geld met derden mee.

In casu steunt de bestreden beslissing op twee onderscheiden motieven, die elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen. Enerzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet ten laste is omdat het gezinsinkomen van de Belgische onderdaan onvoldoende is om een bijkomende persoon ten laste te nemen en anderzijds omdat de verzoekende partij enkel verklaringen bijbracht om aan te tonen dat ze voor haar komst naar België ook ten laste was van haar zoon, maar de verwerende partij concludeerde dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun echtheid gecontroleerd konden worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 18 juni 2010 uitdrukkelijk gevraagd heeft om bewijzen van financiële steun in de zes maanden voor aankomst in België ten laatste op 18 september 2010 bij te brengen. Ten gevolge hiervan heeft de verzoekende partij drie handgeschreven verklaringen van derden bijgebracht. De verklaringen hebben betrekking op de data 10 november 2009, 25 december 2009 en 2 maart 2010. Volgens de verklaringen werd er telkenmale een bedrag van 200 euro aan de verzoekende partij overgemaakt. Het komt aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om drie verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennis van de verzoekende partij op zich niet te beschouwen als bewijzen van het bestaan van financiële steun in de zes maanden voor de komst naar België. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de echtheid van deze documenten niet gecontroleerd kan worden en ze een gesolliciteerd karakter vertonen. Deze verklaringen worden door geen enkel ander document ondersteund. De verzoekende partij toont ook niet aan dat haar zoon aan die personen 200 euro overgemaakt heeft om aan zijn moeder te bezorgen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat deze personen gehoord hadden kunnen worden, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om zorgvuldig haar aanvraag in te dienen en haar verklaringen staven met een begin van bewijs. Het gegeven dat in het dorpje waar de verzoekende partij woonachtig was in Turkije geen bank of post is, toont op zich niet aan dat de verzoekende partij bijgevolg ten laste van haar zoon was. Met betrekking tot de hoorplicht verwijst de Raad naar wat volgt. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat ze in de periode voor haar aanvraag ten laste geweest is van haar zoon. Dit motief van de bestreden beslissing is terecht en kan de bestreden beslissing op zich dragen.

Voorts betwist de verzoekende partij het andere motief van de bestreden beslissing, met name dat de gezinsinkomsten van haar zoon onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de zoon van de verzoekende partij voor de periode 1 december 2009 tot en met 31 augustus 2010 varieerde tussen 1184,82 euro en 1259,82 euro. Enkel voor de periode van 1 januari 2010 tot en met 28 februari 2010 verkreeg de zoon van de verzoekende partij een éénmalig bedrag van 2949,50 euro als uitkering. In de maand december 2009 verkreeg de zoon van de verzoekende partij 844,72 euro. In haar verzoekschrift

geeft de verzoekende partij zelf aan dat haar zoon en schoondochter drie kinderen ten laste hebben. Voorst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar schoondochter niet aan de verwerende partij had meegedeeld. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Op grond van de informatie die op het moment van de bestreden beslissing aan de verwerende partij meegedeeld was kon de verwerende partij redelijkerwijze besluiten dat de gezinsinkomsten van de zoon van de verzoekende partij onvoldoende waren om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde, met name de arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar schoondochter en aanvullende informatie over de arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar zoon, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de vestigingsaanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt in casu niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar aanvraag. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet in de repliekmemoirie.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN